

30 Μαΐου, 1994

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/σπής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΝΙΚΟΣ ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 925/90)

*Ερημνεία — Σύνταγμα — Άρθρο 192 του Συντάγματος — Περιεχόμενο
ρύθμισης — Η φράση “όροι υπηρεσίας” στην παράγραφο 7(β) —
Έννοια και συνέπειες στην κριθείσα περίπτωση.*

*Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές Εκθέσεις — Αλλοίωση στην αξιο-
λόγηση στοιχείων όπως η νοημοσύνη / ευφυΐα — Δεν είναι δυνατό —
Μπορεί να είναι εποικιαώδης και να μην επηρεάζει το κύρος σχετικής
πράξης προαγωγής.* 5

*Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως 10
— Μεροληψία/έλλειψη αντικειμενικότητας — Πρέπει να θεμελιώνεται
με ικανοποιητική βεβαιότητα.*

*Συνταγματικό Δίκαιο — Αρχή της Ισότητας — Άρθρο 28 του Συντάγμα-
τος — Δεν αποκλείει τη θέσπιση δικαιολογούμενων, αντικειμενικών 15
διακρίσεων — Δικαιολογημένη η διάκριση σχετικά με όμοια εκπαίδευ-
ση στην κριθείσα περίπτωση.*

Με την προσφυγή ο αιτητής επεδίωξε την ακύρωση της προαγωγής
του ενδιαφερομένου μέρους στη θέση Πρώτου Λειτουργού Εσωτερικών 20
Προσόδων.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσι-
σε ότι:

1. Το Άρθρο 192 του Συντάγματος δεν εφαρμόζεται στην παρούσα περίπτωση λόγω της ερμηνείας που το ίδιο το άρθρο δίδει στη φράση “οι όροι υπηρεσίας”. Με τις διατάξεις του Άρθρου 192 ο συνταγματικός νομοθέτης απέβλεψε στην κατοχύρωση κεκτημένων δικαιωμάτων της φύσεως που απαριθμεί η ερμηνευτική διάταξη της παραγράφου 7(β). Αλλά δεν ήταν πρόθεσή του να περιλάβει τις διαδικασίες για την προαγωγική εξέλιξη των υπαλλήλων που υπηρετούσαν πριν την θέση σε ισχύ του συντάγματος. Οι αρμοδιότητες αυτές ανατέθηκαν στην Ε.Δ.Υ.: **Τριανταφυλλίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας και Άλλων.**

2. Και να πάρει κανένας σαν δεδομένο ότι αλλοίωση στη νομισμνη/ευκρίνεια δεν είναι δυνατή είναι φανερό πως ήταν εποισιωδής εν προκειμένω. Και δεν επηρέασε το κύρος της προσβαλλόμενης πράξης.

Η κατηγορία της μεροληψίας πρέπει να θεμελιώνεται με ικανοποιητική βεβαιότητα.

3. Η αρχή της ισότητας δεν αποκλείει τη θέσπιση δικαιολογημένων διακρίσεων που στηρίζονται σε αντικειμενικά και σταθερά, κριτήρια. Η σημασία και η αποτελεσματικότητα της εκπαίδευσης σε φορολογικά θέματα, ο βαθμός κατανόησής τους καθώς και η δημιουργική χρήση της γνώσης που αποκτήθηκε, έστω και αν η εκπαίδευση έχει το ίδιο ή παρόμοιο περιεχόμενο, δεν μπορεί να είναι ίδια για τον εγγεγραμμένο λογιστή και για εκείνο που κατά το χρόνο φοίτησης δεν είχε το επαγγελματικό αυτό προσόν. Ο πρώτος είναι σε πολύ καλύτερη θέση να αφομοιώσει και αξιοποιήσει τέτοιας μορφής εκπαίδευση, για το καλό της υπηρεσίας, από το δεύτερο που δεν έχει ακόμη ολοκληρώσει την επαγγελματική του κατάρτιση. Άλλωστε τα σχέδια υπηρεσίας στοχεύουν στην καλύτερη δυνατή επάνδρωση των διοικητικών υπηρεσιών. Τη φύση των σχεδίων υπηρεσίας πραγματεύεται η απόφαση **Ιωάννης Χ’ Παύλου ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου.**

Εδώ πρόκειται για ρύθμιση διαφορετικών καταστάσεων, η διαφορετική αντιμετώπιση των οποίων δεν αντίκειται στην αρχή της ισότητας.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Τριανταφυλλίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας κ.ά. (1993) 3 Α.Α.Δ. 429,

Λύονας κ.ά. v. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038,

Sekkides v. Republic (1988) 3 C.L.R. 2136,

Λάρκου κ.ά. v. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 804,

5

Λάρκου v. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 2917,

Χ" Παύλου v. Α.Η.Κ. (1991) 3 Α.Α.Δ. 11.

10

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία προάχθηκε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο στη θέση Πρώτου Λειτουργού Εσωτερικών Προσόδων, Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, αντί του αιτητή.

15

Ι. Ιωαννίδης για Γ. Αγαπίου, για τον Αιτητή.

Α. Βασιλειάδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

20

Α. Σ. Αγγελίδης, για το Ενδιαφερόμενο μέρος.

Cur. adv. vult. 25

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Στις 12/7/90 η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (που θα αποκαλώ απλά η Επιτροπή ή συντομογραφικά με μόνο τα αρχικά της) είχε προάξει τον Ξενή Λάρκο (ενδιαφερόμενο πρόσωπο) στη θέση Πρώτου Λειτουργού Εσωτερικών Προσόδων, Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, από 1/8/90. Με την προσφυγή του ο αιτητής, που ήταν ανθυποψήφιος του για την ίδια θέση, επιζητεί ακύρωση της πράξης αυτής. Παράλληλα επιδιώκει να κηρυχθεί αντισυνταγματική η παράγραφος 5 του οικείου σχεδίου υπηρεσίας που αφορά στο προσόν/πλεονέκτημα.

30

35

Λίγα λόγια όμως πρώτα για την πορεία της υπόθεσης. Θα φανούν οι λόγοι που καθυστέρησε η εκδίκασή της. Για κάποιο διάστημα ο αιτητής χειριζόταν ο ίδιος την υπόθεσή του. Όταν συμπληρώθηκαν οι αγορεύσεις ο αιτητής ζήτησε να επιθεωρήσει, εκτός από τους φακέλους που τον αφορούσαν και αριθμό φακέλων άλλων συναδέλφων του. Ο δικηγόρος της καθής είχε σοβαρές αντιρρήσεις. Δε χρειάζεται να τις εξετάσουμε εδώ. Αρκεί να λεχθεί ότι ο αιτητής προτίμησε να αναθέσει τον περαιτέρω χειρισμό της υπόθεσής του σε

40

δικηγόρο. Και του δόθηκε η ευχέρεια. Στο μεταξύ το ενδιαφερόμενο πρόσωπο παρουσιάστηκε για πρώτη φορά τον Ιανουάριο του 1992 και ζήτησε να του επιτραπεί να καταθέσει αγόρευση, αίτημα που ικανοποιήθηκε. Ας σημειωθεί ότι καμιά πλευρά δεν εναντιώθηκε σε αυτό.

Η αίτηση για επιθεώρηση ή αποκάλυψη εγγράφων καθυστέρησε υπερβολικά παρά την πίεση του δικαστηρίου να επιστευθεί. Μετά την υποβολή της και την επίλυση του θέματος ζητήθηκαν αναβολές είτε κατόπιν πρωτοβουλίας του αιτητή είτε από κοινού με τις άλλες πλευρές. Προβλήθηκε σαν λόγος η προοπτική διευθέτησης, που τελικά διαφάνηκε ότι εξαρτιόταν από άλλη προσφυγή, η οποία στρεφόταν κατά του προβιβασμού του αιτητή στην ίδια θέση, που έλαβε χώραν μετά την επίδικη απόφαση. Το δικαστήριο εξέφρασε την απογοήτευσή του και κάλεσε τους διαδίκους να προβούν σε τελικές διευκρινίσεις. Έτσι η υπόθεση ολοκληρώθηκε την 12/4/94.

Το ιστορικό, στο βαθμό που είναι απαραίτητο για τον προσδιορισμό των επίδικων θεμάτων, είναι πολύ σύντομο. Ο αιτητή πρωτοδιορίστηκε στη δημόσια υπηρεσία το 1953, ενώ ο ενδιαφερόμενος κ. Ξενής Λάρκου τον Οκτώβριο του 1955. Ο τελευταίος διορίστηκε στην προηγούμενη της επίδικης θέσης Ανώτερου Αρχιφοροθέτη στις 15/6/73. Έτσι υπερέχει κατά πολύ σε αρχαιότητα του αιτητή που πήρε την ίδια θέση 8 σχεδόν χρόνια αργότερα την 1/7/81.

Έχει σημασία να σταθούμε στις συστάσεις του Διευθυντή του Τμήματος προς την Επιτροπή. Υπήρξαν αντικείμενο επικρίσεων. Εν πρώτοις η άποψή του ήταν ότι από τα δύο διάδικα μέρη μόνον ο ενδιαφερόμενος είχε το πλεονέκτημα, διαπίστωση που έκανε και η Ε.Δ.Υ. Ο αιτητής ήταν μεταξύ των 3 ανώτερων υπαλλήλων του Τμήματος που ο Διευθυντής έκρινε ότι κατείχαν τα προσόντα και ήταν κατάλληλοι να καταλάβουν τη θέση. Σύστησε όμως τον ενδιαφερόμενο σαν τον καλύτερο. Θεωρώ σκόπιμο να μεταφέρω την καταληκτική παράγραφο της εισήγησης του Διευθυντή όπως διατυπώθηκε από την Ε.Δ.Υ. στο πρακτικό της 12/7/90:

“Και οι τρεις υποψήφιοι είναι, κατά τη γνώμη του, κατάλληλοι για προαγωγή. Αν και οι Χριστοφίδης και Θεοχαρίδης υπερέχουν ελαφρά του Λάρκου όσον αφορά την αξία, έχοντας υπόψη την πρόοδο που επέδειξε ο Λάρκος στην εκτέλεση της εργασίας του και ειδικά τον τελευταίο χρόνο, ως και τη μεγάλη υπεροχή του στην αρχαιότητα έναντι των άλλων υποψηφίων, σε μία γενική θεώρηση όλων των καθιερωμένων κριτηρίων, δηλαδή αξία, προσόντα, αρχαιότητα, συστήνει για προαγωγή στη θέση Πρώ-

του Λειτουργού Εσωτερικών Προσόδων τον Ξενή Λάρκο, ο οποίος κατά τη γνώμη του, υπερτερεί των άλλων υποψηφίων.”

Αναφέρω τέλος ότι μεταξύ των στοιχείων που στάθμισε η Ε.Δ.Υ. πριν καταλήξει ήταν και η υπηρεσιακή εικόνα των υποψηφίων, όπως αναδύεται από τις ετήσιες εκθέσεις. Σημειώνεται μάλιστα στο πρακτικό το αποτέλεσμα των εκθέσεων για την τελευταία πενταετία (1985 έως 1989). Ο χειρισμός του θέματος των εκθέσεων από την Ε.Δ.Υ., από διάφορες όψεις, συγκέντρωσε επίσης τα βέλη της κριτικής του αιτητή.

Ο πρώτος λόγος που επικαλείται ο αιτητής για να επιτύχει την ακύρωση της προαγωγής έχει βάση και πλαίσιο το άρθρο 192 του συντάγματος. Τούτο περιέχει διατάξεις για την κατοχύρωση προσώπου, που, πριν τεθεί σε ισχύ το σύνταγμα, κατείχε θέση ή αξίωμα στη δημόσια υπηρεσία. Η παράγραφος (1) προβλέπει ότι το άτομο αυτό

“..... δικαιούται να τύχει μετά την ημερομηνία ταύτην των αυτών όρων υπηρεσίας, των δι’ αυτό ισχυόντων προ της ημερομηνίας ταύτης. Οι τοιούτοι όροι δεν δύνανται να μεταβληθώσι δυσμενώς δι’ αυτόν διαρκούσης της συνεχίσεως της υπηρεσίας αυτού εν τη δημοσία υπηρεσία της Δημοκρατίας κατά την ειρημμένην ημερομηνίαν ή εφεξής.”

Ο αιτητής ισχυρίζεται ότι η περίπτωση του, όπως και εκείνη του ενδιαφερομένου, εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 192. Κατά συνέπειαν έπρεπε να είχε συγκροτηθεί Συμβουλευτική Επιτροπή για να προβεί σε συστάσεις προς την Ε.Δ.Υ., όπως πρόβλεπαν οι Γενικές Διατάξεις (General Orders) και Αποικιακοί Κανονισμοί (Colonial Regulations) που προέβλεπαν του συντάγματος. Η ανάληψη της αρμοδιότητας αυτής από το Διευθυντή, που προέβη σε συστάσεις υπείκων στις διατάξεις του άρθρ. 35(4) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου αρ. 1/90, αντίκειται στις συνταγματικές διατάξεις.

Ο δικηγόρος της καθής υπέβαλε γενικά πως δεν εφαρμόζεται το άρθρο 192. Δε θα διαφωνήσω με την άποψη αυτή, αλλά το πραγματικό της έρεισμα βρίσκεται πιστεύω στην ερμηνεία που το ίδιο το άρθρο 192 δίνει στη φράση “οι όροι της υπηρεσίας”. Όπως βλέπουμε στο εννοιακό αυτό σχήμα παραλείπονται θέματα προαγωγής ή άλλα παρεμφερή θέματα. Διαβάζω την παράγραφο 7(β):

“οι “όροι υπηρεσίας” περιλαμβάνουσιν επιφερομένων των αναγκαίων προσαρμογών συμφώνως ταις διατάξεσι του Συντάγματος

τος, τα αφορούντα εις την αντιμισθίαν, άδειαν, παύσιν ή αποχώρησιν, σύνταξιν, πρόσθετα χορηγήματα ή άλλα παρόμοια επιδόματα.”

- 5 Έχω την άποψη ότι με τις διατάξεις του άρθρου 192 ο συνταγματικός νομοθέτης απέβλεψε στην κατοχύρωση κεκτημένων δικαιωμάτων της φύσεως που απαριθμεί η παραπάνω ερμηνευτική διάταξη. Αλλά δεν ήταν πρόθεσή του να περιλάβει τις διαδικασίες για την προαγωγική εξέλιξη των υπαλλήλων που υπηρετούσαν πριν τη θέση σε ισχύ του συντάγματος. Οι αρμοδιότητες αυτές ανατέθηκαν στην Ε.Δ.Υ.: *Τριανταφυλλίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας και Άλλων* (1993) 3 Α.Α.Δ. 429.

- 15 Ο επόμενος λόγος αφορά στις εμπιστευτικές εκθέσεις. Είναι ανυπόστατο το παράπονο του αιτητή ότι για σκοπούς αξιολόγησης η Ε.Δ.Υ. περιορίστηκε στα 5 τελευταία χρόνια. Όπως αναντίρροπα προκύπτει από το πρακτικό λήφθηκε υπόψη το σύνολο των εκθέσεων. Και έγινε ενδεικτική μόνον αναφορά στα τελευταία χρόνια. Η ενέργεια αυτή της Επιτροπής να δώσει ιδιαίτερη έμφαση σε αυτά είναι απόλυτα νόμιμη: απόφαση της Ολομέλειας στην *Αύωνας και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038. Η ίδια αρχή ισχύει και στην περίπτωση του Διευθυντή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων ο οποίος, προβαίνοντας στην εισήγησή του, στηρίχθηκε και στις εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων των τριών τελευταίων ετών πριν την επίδικη απόφαση. Επισημαίνεται ότι ο ισχυρισμός του αιτητή για τη λήψη υπόψη από το Διευθυντή των εκθέσεων των δύο μόνον τελευταίων ετών ελέγχεται ως λανθασμένος.

- 30 Πρέπει να σημειωθεί ότι στο στοιχείο 8 της έκθεσης του 1986 (νοημοσύνη/ευφραεια)-η αξιολόγηση του αιτητή μειώθηκε από εξαίρετος, που ήταν το 1985, σε λίαν καλός. Με αφορμή το γεγονός αυτό ο αιτητής υπέβαλε ότι η επίδικη πράξη είναι άκυρη. Ωστόσο αυτό που έχει σημασία είναι ότι ο αιτητής δεν επηρεάστηκε από τη μεταβολή αυτή. Γιατί δεν αλλοιώθηκε η γενική εικόνα για το 1986 η οποία παρέμεινε στο επίπεδο “λίαν καλός”. Και να πάρει κανένας σαν δεδομένο ότι τέτοιας φύσεως αλλοίωση δεν είναι δυνατή είναι φανερό πως ήταν επουσιώδης. Και δεν επηρέασε το κύρος της προβαλλόμενης πράξης: *Σεκιίδης ν. Δημοκρατίας* (1988) 3 Α.Α.Δ. 2136.

- 40 Ο αιτητής έθιξε και θέμα αρμοδιότητας του τότε Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Οικονομικών κ. Γ. Χ’ Αναστασίου, που εκτελούσε χρέη Αναπληρωτή Διευθυντή του Τμήματος από το Δεκέμβριο του 1986, να συντάξει την έκθεσή του για το χρόνο εκείνο. Έθεσε

επίσης θέμα αντικειμενικότητάς της. Ισχυρίστηκε ότι διαβίβασε στον κ. Α. Αποστολίδη, Διευθυντή του Τμήματος, συμπληρωμένο το έντυπο αξιολόγησης και ο τελευταίος, που ήταν αρμόδιος προς σύνταξη της εμπιστευτικής έκθεσης, του έδωσε προφορική διαβεβαίωση να το ολοκληρώσει ο ίδιος. Όμως τον Ιανουάριο του 1987 του ζητήθηκε να ετοιμάσει νέο έντυπο του οποίου η συμπλήρωση έγινε από τον κ. Χ"Αναστασίου χωρίς την προηγούμενη συνεργασία ή σύμπραξη του κ. Αποστολίδη (βλέπε ένορκη δήλωση ημερ.28/5/93).

Αυτό που προκύπτει και από την αντεξέταση του αιτητή είναι ότι κατά τους ουσιώδεις χρόνους ο κ. Αποστολίδης βρισκόταν με άδεια απουτηρέτησης και τον αναπληρούσε ο κ. Χ"Αναστασίου. Επομένως σωστά ο τελευταίος ετοίμασε την έκθεση του 1986, δεδομένου μάλιστα ότι είχε ενώπιόν του το κείμενο της αξιολόγησης που είχε συντάξει ο απερχόμενος Διευθυντής του Τμήματος, το οποίο είναι επισημασμένο στην εν λόγω έκθεση. Καταλήγω πως η έκθεση του 1986 καταρτίστηκε νομότυπα σύμφωνα με τη σχετική αρχή που επικύρωσε η Ολομέλεια στην υπόθεση *Λύονα*, ανωτέρω. Περαιτέρω βρίσκω ότι ο ισχυρισμός για έλλειψη αντικειμενικότητας δεν τεκμηριώθηκε με ικανοποιητικά στοιχεία που ο αιτητής όφειλε να θέσει μπροστά στο δικαστήριο για να πετύχει. Η κατηγορία της μεροληψίας πρέπει να θεμελιώνεται με ικανοποιητική βεβαιότητα: *Ξενής Λάρκων και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 804.

Ακολουθεί η εισήγηση ότι η σύσταση του Διευθυντή είναι ανατιολόγητη. Και περαιτέρω ότι έρχεται σε αντίθεση με προηγούμενη σύσταση του ίδιου για την ίδια θέση κατά το παρελθόν (1989). Είναι εμφανές από το απόσπασμα που παρήθεσα ενωρίτερα ότι ο Διευθυντής προέβη σε αξιολογική σύγκριση με υπόβαθρο κάθε μετρήσιμο κριτήριο. Ας σημειωθεί ότι η ελαφρά υπεροχή του αιτητή εντοπίζεται στην έκθεση του 1985 που είχε χαρακτηριστεί συνολικά "εξαιρετος" ενώ ο ενδιαφερόμενος "λίαν καλός". Όμως όλα τα άλλα στοιχεία που συνεκτίμησε ο Διευθυντής δικαιολογούσαν την κρίση του. Αναφορικά με το δεύτερο σκέλος του επιχειρήματος πρέπει να λεχθεί ότι δεν είναι επιτρεπτή η συσχέτιση και σύγκριση δύο ξεχωριστών διαδικασιών. Εν πάση περιπτώσει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο συγκαταλέγεται στους 7 συστηθέντες για προαγωγή και στην παλιά διαδικασία.

Ο αιτητής υποστηρίζει επίσης ότι λανθασμένα και χωρίς τη δέουσα έρευνα κρίθηκε ότι ο ενδιαφερόμενος διαθέτει το πλεονέκτημα. Είναι αναγκαίο να έχουμε κατά νούν τι ακριβώς συνιστά το πλεονέκτημα σύμφωνα με την παράγραφο 5 του σχεδίου υπηρεσίας:

“Επιτυχής εκπαίδευση, μετά την εγγραφή σαν Μέλους ενός των σωμάτων Επαγγελματιών Λογιστών, συνολικής διάρκειας ενός τουλάχιστον ακαδημαϊκού έτους σε φορολογικά θέματα θα θεωρηθεί πλεονέκτημα.”

5

Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι ο ενδιαφερόμενος (1) δε συμπλήρωσε εκπαίδευση ενός ακαδημαϊκού έτους και (2) η εκπαίδευσή του δεν έγινε σε πανεπιστήμιο ή άλλο εκπαιδευτικό ίδρυμα.

10

Προκύπτει από τα στοιχεία των φακέλων ότι μετά την εγγραφή του σε Σώμα Επαγγελματιών Λογιστών (The Association of Certified Accountants) στις 15/10/63 ο ενδιαφερόμενος παρακολούθησε σειρά μαθημάτων σε φορολογικά θέματα στην τότε Δυτική Γερμανία από 6/1/79 μέχρι 21/9/79. Ο αιτητής ισχυρίστηκε πως, σύμφωνα με τις

15

πληροφορίες του, οι 4 πρώτοι μήνες αναλώθηκαν από τον ενδιαφερόμενο για την εκμάθηση της γερμανικής γλώσσας. Παρατηρώ ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν επιβεβαιώνεται από τους φακέλους ή άλλη αξιόπιστη πηγή και με παραδεκτά αποδεικτικά μέσα. Ανεξάρτητα

20

όμως ο ενδιαφερόμενος είχε παρακολουθήσει το 1969 για 6 μήνες (από τον Ιανουάριο έως τον Ιούνιο του 1969) σειρά μαθημάτων in taxation. Η φράση “συνολικής διάρκειας” στην παράγραφο 5 επιτρέπει την άθροιση μικρότερων περιόδων εκπαίδευσης έτσι ώστε να φτάνουν ή ακόμη να υπερβαίνουν το ένα ακαδημαϊκό έτος: *Ξενής*

25

Λάγκου ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 2917. Εδώ, ενόψει των παραπάνω στοιχείων η σχετική περίοδος φοίτησης καλύπτεται άνετα. Το άλλο επιχείρημα είναι εξίσου ανεδαφικό. Η παράγραφος 5 δεν απαιτεί εκπαίδευση πανεπιστημιακού επιπέδου. Αν αυτή ήταν η πρόθεση θα εκφραζόταν με ρητή πρόβλεψη. Η αναφορά σε ακαδημαϊκό έτος προσδιορίζει απλώς τη διάρκεια εκπαίδευσης. Κατά

30

συνέπεια δεν ευσταθεί ούτε ο ισχυρισμός ότι ο ενδιαφερόμενος στερείται του πλεονεκτήματος.

35

Ας σημειωθεί ότι “επιτυχής εκπαίδευση” σε φορολογικά θέματα στο Ηνωμένο Βασίλειο έχει και ο αιτητής. Η φοίτησή του διάρκεσε από το Νοέμβριο του 1966 μέχρι το Νοέμβριο του 1967. Χρονικά όμως πραγματοποιήθηκε προτού καταστεί μέλος του ίδιου Σώματος Λογιστών (The Association of Certified Accountants). Αυτό συνέβη την 4/3/75. Ο αιτητής υποστήριξε με διάφορους συλλογισμούς ότι η διάκριση αυτή δημιουργεί ανεπίτρεπτη ανισότητα κατά

40

παράβαση του άρθρου 28 του συντάγματος.

Η αρχή της ισότητας δεν αποκλείει τη θέσπιση δικαιολογημένων διακρίσεων που στηρίζονται σε αντικειμενικά και σταθερά κριτήρια. Η σημασία και η αποτελεσματικότητα της εκπαίδευσης σε φο-

ρολογικά θέματα, ο βαθμός κατανόησής τους καθώς και η δημιουργική χρήση της γνώσης που αποκτήθηκε, έστω και αν η εκπαίδευση έχει το ίδιο ή παρόμοιο περιεχόμενο, δεν μπορεί να είναι η ίδια για τον εγγεγραμμένο λογιστή και για εκείνο που κατά το χρόνο φοίτησης δεν είχε το επαγγελματικό αυτό προσόν. Ο πρώτος είναι σε πολύ καλύτερη θέση να αφομοιώσει και αξιοποιήσει τέτοιας μορφής εκπαίδευση, για το καλό της υπηρεσίας, από το δεύτερο που δεν έχει ακόμη ολοκληρώσει την επαγγελματική του κατάρτιση. Άλλωστε τα σχέδια υπηρεσίας στοχεύουν στην καλύτερη δυνατή επάνδρωση των διοικητικών υπηρεσιών. Τη φύση των σχεδίων υπηρεσίας πραγματεύεται η απόφαση *Ιωάννης Χ' Παύλου ν. Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου* (1991) 3 Α.Α.Δ. 11:

“Τα σχέδια υπηρεσίας αποτελούν μέσο για την άρτια στελέχωση δημόσιας αρχής ή οργάνου. Ο καταρτισμός τους σχετίζεται άμεσα με την εκτίμηση των λειτουργικών αναγκών της υπηρεσίας και συνιστά πτυχή της εκτελεστικής λειτουργίας. Η ετοιμασία τους αποβλέπει στην ευόδωση του διοικητικού έργου των φορέων της εκτελεστικής λειτουργίας.”

Κατά την άποψή μου εδώ πρόκειται για ρύθμιση διαφορετικών καταστάσεων, η διαφορετική αντιμετώπιση των οποίων δεν αντίκειται στην αρχή της ισότητας.

Κανένας από τους προβληθέντες λόγους ακύρωσης δεν έχει αποδειχθεί. Επομένως η προσφυγή αποτυγχάνει. Απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.